

"মৰমৰ সন্তানসকল – মায়াজিৎ হ'বলৈ গাফিলতি কৰিবলৈ এৰা, দুখ দিয়া আৰু দুখ লোৱা - এইয়া বহুত ডাঙৰ গাফিলতি, যিটো তোমালোক সন্তানসকলে কৰিব নালাগে"

প্ৰশ্ন: পিতাৰ সন্তানসকলৰ ওপৰত কোনটো এটা আশা আছে?

উত্তৰ: পিতাৰ আশা আছে যে মোৰ সকলো সন্তান মোৰ সমান এভ'ৰ পিয়'ৰ (সৰ্বদা পবিত্ৰ) হৈ যাওঁক। পিতা এভ'ৰ বগা (পবিত্ৰ, সুন্দৰ), তেওঁ আহিছে সন্তানসকলক ক'লাৰ (অপবিত্ৰৰ, কদৰ্মৰ) পৰা বগা কৰি তুলিবলৈ। মায়াই ক'লা কৰি দিয়ে, পিতাই বগা কৰি তোলে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হৈছে বগা, সেয়েহে ক'লা পতিত মনুষ্য গৈ তেওঁলোকৰ মহিমা গায়, নিজকে নীচ বুলি ভাবে। এতিয়া পিতাৰ শ্ৰীমত পোৱা যায় - মৰমৰ সন্তানসকল, এতিয়া বগা সতোপ্ৰধান হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰা।

ওঁম শান্তি। পিতাই কি কৰি আছে আৰু সন্তানসকলে কি কৰি আছে? পিতাইও জানে সন্তানসকলেও জানে যে আমি আত্মা যি তমোপ্ৰধান হৈ গ'লো তাক সতোপ্ৰধান কৰি তুলিব লাগে। যাক গ'ল্ডেন এজেড্ (স্বৰ্ণ যুগ) বুলি কোৱা হয়। পিতাই আত্মাসকলক প্ৰত্যক্ষ কৰে। আত্মাৰেই থেয়াল হয়, মই আত্মা ক'লা হৈ গ'লো। আত্মাৰ কাৰণে আকৌ শৰীৰো ক'লা হৈ গ'ল। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ মন্দিৰলৈ যায়, আগতে অলপো স্তান নাছিল। লক্ষ্য কৰিছিল এওঁলোকতো সৰ্বগুণ সম্পন্ন, বগা হয়, মইতো হৈছো ক'লা ভূত। কিন্তু স্তান নাছিল। এতিয়াতো লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ মন্দিৰলৈ গ'লে বুজিব আমিহে আগতে এনেকুৱা সৰ্বগুণ সম্পন্ন আছিলো, এতিয়া ক'লা পতিত হৈ গ'লো। তেওঁলোকৰ আগত কয় - মই হৈছো ক'লা বিকাৰী পাপী। বিবাহ পাশত আৱদ্ধ হ'লে প্ৰথমে লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ মন্দিৰলৈ লৈ যায়। দুয়োজনেই প্ৰথমে নিৰ্বিকাৰী হয় তাৰ পাছত বিকাৰী হৈ যায়। গতিকে নিৰ্বিকাৰী দেৱতাসকলৰ আগত গৈ নিজকে বিকাৰী পতিত বুলি কয়। বিয়াৰ আগতে এনেকৈ নকয়। বিকাৰলৈ যোৱাৰ বাবেই আকৌ মন্দিৰলৈ গৈ তেওঁলোকৰ মহিমা কৰেগৈ। আজিকালিতো লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ মন্দিৰত, শিৱৰ মন্দিৰত বিবাহ অনুষ্ঠিত হয়। পতিত হ'বলৈ কংকণ বান্ধে (পিন্ধে)। এতিয়া তোমালোকে বগা (পবিত্ৰ, সুন্দৰ) হ'বলৈ কংকণ পিন্ধা সেইবাবে বগা কৰি তোলে। শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা। এইটো জানা যে এই ৰথৰ ভ্ৰুকুটিৰ মাজত শিৱবাবা আছে, তেওঁ এভ'ৰ পিয়'ৰ (সৰ্বদা পবিত্ৰ)। তেওঁৰ এইটো আশা থাকে যে সন্তানসকল পিয়'ৰ বগা হৈ যাওঁক। মামেকম স্মৰণ কৰি পিয়'ৰ হৈ যাওঁক। আত্মাই স্মৰণ কৰিব লাগে পিতাক। পিতাও সন্তানসকলক দেখি-দেখি হৰ্ষিত হয়। তোমালোক সন্তানসকলেও পিতাক দেখি দেখি উপলব্ধি কৰা যে পবিত্ৰ হৈ যাওঁ। তেতিয়া আকৌ আমি এনেকুৱা লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'মগৈ। এই এইম অক্কেট (লক্ষ্য-উদ্দেশ্য) সন্তানসকলে বহুত সাৱধানেৰে স্মৃতিত ৰাখিব লাগে। এনেকুৱা নহয়, বচ বাবাৰ ওচৰলৈ আহিছো। আকৌ তালৈ গৈ নিজৰে ধান্ধা আদিত পুৰা মগ্ন হৈ যাবা সেইবাবে ইয়াত পিতাই সন্মুখত বহি সন্তানসকলক বুজায়। ভ্ৰুকুটিৰ মাজত আত্মা থাকে। এইয়া অকাল আত্মাৰ আসন, যি আত্মা মোৰ সন্তান হয়, তেওঁলোক এই আসনত বহি আছে। আত্মা নিজেই যেতিয়া তমোপ্ৰধান সেয়েহে আসনো তমোপ্ৰধান। এইটো ভালদৰে বুজিবলগীয়া কথা। এনেকুৱা লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হোৱাতো কোনো মাহীৰ ঘৰ (তেনেই সহজ) নহয়। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা যে আমি এওঁলোকৰ নিচিনা হৈ আছো। আত্মা পবিত্ৰ হৈহে যাব। আকৌ দেৱী-দেৱতা বুলি ক'ব। আমি এনেকুৱা স্বৰ্গৰ মালিক হওঁ। কিন্তু মায়া এনেকুৱা যে পাহৰাই দিয়ে। কিছুমানে ইয়াত শুনি বাহিৰলৈ যোৱাৰ লগে-লগে আকৌ পাহৰি যায় সেইবাবে বাবাই ভাল দৰে দূঢ় কৰায় - নিজকে চাব লাগে, যিমান এই দেৱতাসকলৰ গুণ আছে শ্ৰীমতত চলি সেয়া আমি ধাৰণ কৰিছোনে? চিত্ৰও সন্মুখত আছে। তোমালোকে জানা আমি এনেকুৱা হ'ব লাগে। পিতাইহে তেনেকুৱা কৰি তুলিব। অন্য কোনেও মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি তুলিব নোৱাৰে। তেনেকৈ গঢ়ি তোলেতো এজন পিতাহে। গায়নো আছে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা.....। তোমালোকৰ ভিতৰতো ক্ৰমানুসৰিহে জানে। এই কথাবোৰ ভক্ত লোকসকলে নাজানে। যেতিয়ালৈকে ভগৱানৰ শ্ৰীমত নলয়, একোৱেই বুজিব নোৱাৰে। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া শ্ৰীমত লৈ আছা। এইটো ভালদৰে বুজিত ধাৰণ কৰা যে আমি শিৱবাবাৰ মত অনুসৰি বাবাক স্মৰণ কৰি-কৰি এনেকুৱা হৈ আছো। স্মৰণৰ দ্বাৰাহে পাপ ভস্ম হ'ব, আৰু অন্য কোনো উপায় নাই।

লক্ষ্মী-নাৰায়ণতো বগা (পবিত্ৰ, সুন্দৰ) নহয় জানো। মন্দিৰত আকৌ শ্যামবৰণীয়াকৈ ৰাখি থৈছে। ৰঘুনাথ মন্দিৰত ৰামক ক'লা বৰণীয়াকৈ ৰাখিছে - কিয়? কোনেও নাজানে। কথাটো কিমান সৰু। ৰামতো হৈছে ত্ৰেতাৰ। অলপ পাৰ্থক্য হৈ যায়, 2 কলা কম হৈ নগ'ল জানো। বাবাই বুজাইছে - আৰম্ভণিতে এওঁ সতোপ্ৰধান সুন্দৰ আছিল। প্ৰজাও সতোপ্ৰধান হৈ

যায় কিন্তু শাস্তি ভোগ কৰিহে হয়। যিমানৈ বেছি শাস্তি সিমানৈ পদো কম হৈ যায়। মেহনত নকৰে গতিকে পাপ খণ্ডন নহয়। পদ কম হৈ যায়। পিতাইতো ক্লিয়াৰ কৰি (স্পষ্টকৈ) বুজায়। তোমালোক ইয়াত বহি আছা বগা হ'বলৈ। কিন্তু মায়া হৈছে ঘোৰ শত্ৰু, যিয়ে ক'লা কৰি দিলে। মায়াই যেতিয়া দেখে যে এতিয়া বগা কৰি তোলাঁতাজন আহিছে সেয়েহে মায়াই বিৰুদ্ধাচৰণ কৰে। পিতাই কয় - এয়াতো ড্ৰামা অনুসাৰে মায়াই আধাকল্প নিজৰ ভূমিকা পালন কৰিবই লাগে। মায়াই মুহূৰ্ত্তে-মুহূৰ্ত্তে মুখ ঘূৰাই অন্য ফালে লৈ যায়। লিখে বাবা, মায়াই মোক বহুত অস্থিৰ কৰে। বাবাই কয় - এইয়াই যুদ্ধ। তোমালোক বগাৰ পৰা ক'লা আৰু ক'লাৰ পৰা বগা হোৱা, এইয়া খেল হয়। বুজায়ো তেওঁলোকক যিয়ে পুৰা ৪৪ জন্ম লৈছে। তেওঁলোকে কেৱল ভাৰততেই পদাৰ্পণ কৰে। এনেকুৱাও নহয়, ভাৰতত সকলোৱে ৪৪ জন্ম লয়।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ এই সময় হৈছে ম'ষ্ট ভেল্যুবুল (অতি মূল্যবান)। পুৰা পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে, আমি এনেকুৱা হ'ব লাগিব। নিশ্চয় পিতাই কৈছে - অকল মোক স্মৰণ কৰা আৰু দৈৱী গুণো ধাৰণ কৰিব লাগে। কাকোৱেই দুখ দিব নালাগে। পিতাই কয় - সন্তানসকল, এতিয়া এনেকুৱা গাফিলতি নকৰিবা। বুদ্ধিযোগ এজন পিতাৰ সৈতে লগোৱা। তোমালোকে প্রতিজ্ঞা কৰিছিল। আমি আপোনাৰ প্রতি বলিহাৰ হৈ যাম। জন্ম-জন্মান্তৰ প্রতিজ্ঞা কৰি আহিছা - বাবা, আপুনি আহিলে মই আপোনাৰ মততেই চলিম, পাৱন হৈ দেৱতা হৈ যাম। যদি যুগলে তোমাক লগ নিদিয়ে তেন্তে তুমি নিজৰ পুৰুষাৰ্থ কৰা। যুগলে যদি লগ নিদিয়ে তেন্তে জোৰা নহ'বগৈ। যিয়ে যিমান স্মৰণ কৰিছে, দৈৱী গুণ ধাৰণ কৰিছে, তেওঁৰহে জোৰা হ'ব। চোৱা যেনেকৈ ব্ৰহ্মা-সৰস্বতীয়ে ভাল পুৰুষাৰ্থ কৰিলে গতিকে জোৰা হয়গৈ। এওঁ বহুত ভাল সেৱা কৰে, স্মৃতিত থাকে, এইয়াও গুণ নহয় জানো। গোপসকলৰ ভিতৰতো বহুত ভাল-ভাল সন্তান আছে। কিছুমানে নিজেও বুজি পায়, মায়াই আকৰ্ষিত কৰে। এই শিকলি ছিগি নাযায়। বাৰে-বাৰে নাম ৰূপত বান্ধ খুৱাই দিয়ে। পিতাই কয় - নাম ৰূপত বান্ধ নাখাবা। মোৰ সৈতে বান্ধ খাই নোযোৱা কিয়। যেনেদৰে তোমালোক নিৰাকাৰ, মইও নিৰাকাৰ। তোমালোকক নিজৰ সমান কৰি তোলাঁ। টিচাৰে (শিক্ষকে) নিজৰ সমান কৰি নুতুলিব জানো। চাৰ্জনে (চিকিৎসকে) চাৰ্জন কৰি তুলিব। এওঁতো বেহদৰ পিতা হয়, তেওঁৰ নাম প্ৰসিদ্ধ। আহানো কৰে - হে পতিত-পাৱন আহ। আত্মাই আহান কৰে - শৰীৰৰ দ্বাৰা - বাবা আপুনি আহি আমাক পাৱন কৰি তোলাহি। তোমালোকে জানা আমাক কেনেকৈ পাৱন কৰি আছে। যেনেকৈ হীৰাৰ ক্ষেত্ৰত, তাতো ক'লা দাগ থাকে। এতিয়া আত্মাত খাদ পৰিছে। সেয়া আঁতৰাই আকৌ সঁচা সোণ হৈ পৰে। আত্মা বহুত পিয়'ৰ (পবিত্ৰ) হ'ব লাগে। তোমালোকৰ এইম অক্লেট (লক্ষ্য-উদ্দেশ্য) ক্লিয়াৰ (স্পষ্ট)। অন্য সংসংগত এনেকৈ কেতিয়াও নক'ব।

পিতাই বুজায়, তোমালোকৰ উদ্দেশ্য হৈছে এইয়া হোৱা। এইয়াও জানা ড্ৰামা অনুসৰি আমি আধাকল্প ৰাৱণৰ সংগত বিকাৰী হৈ পৰিছোঁ। এতিয়া এইয়া হ'ব লাগে। তোমালোকৰ লগত বেজো আছে। ইয়াৰ ওপৰত বুজোৱাতো বহুত সহজ। এইয়া হৈছে ত্ৰিমূৰ্তি। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্থাপনা কিন্তু ব্ৰহ্মাইতো নকৰে। তেওঁতো পতিতৰ পৰা পাৱন হয়। মনুষ্যই এইটো নাজানে যে এই পতিতেই পাছত পাৱন হয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা যে পঢ়াৰ লক্ষ্য অতি উচ্চ। পিতা আহে পঢ়ুৱাবলৈ। জ্ঞান বাবাৰেই আছে, তেওঁ কাৰো পৰা পঢ়া নাই। ড্ৰামাৰ প্লেন (নাটকৰ পৰিকল্পনা) অনুসাৰে তেওঁৰ জ্ঞান আছে। এনেকৈ কোৱা নহ'ব যে এওঁ জ্ঞান ক'ৰ পৰা পালে? নহয়, তেওঁ হয়ই ন'লেজফুল (জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ)। তেওঁৰেই তোমালোকক পতিতৰ পৰা পাৱন কৰি তোলে। মনুষ্যইতো পতিতৰ পৰা পাৱন হ'বলৈ গংগা আদিত স্নান কৰিয়েই থাকে। সমুদ্ৰতো স্নান কৰে। আকৌ পূজাও কৰে, সগৰক দেৱতা বুলি ভাবে। বাস্তৱিকতে নদীসমূহ যি বৈ থাকে সেইবোৰতো আছেই। কেতিয়াও বিনাশ নহয়। বাকী প্ৰথমতে এইয়া অ'ৰদাৰত (সুশৃংখল হৈ) থাকে। বান আদিৰ নামেই নাছিল। কেতিয়াও মনুষ্য ডুবা নাছিল। তাততো মনুষ্যই অতি কম সংখ্যক আছিল, পুনৰ বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকে। কলিযুগৰ অন্তলৈকে কিমান মনুষ্য হৈ যায়। তাততো আয়ুসো বহুত দীঘলীয়া হয়। কিমান কম সংখ্যক মনুষ্য থাকিব। আকৌ ২৫০০ বছৰত কিমান বৃদ্ধি হৈ যায়। বৃষ্ণৰ কিমান বিস্তাৰ হৈ যায়। প্ৰথমতে ভাৰতত কেৱল আমাৰেই ৰাজ্য আছিল। তোমালোকে এনেকৈ ক'বা। তোমালোকৰ ভিতৰতো কিছুমান আছে যাৰ স্মৃতিত থাকে যে আমি নিজৰ ৰাজ্য স্থাপনা কৰি আছোঁ। আমি হৈছোঁ যোগবলধাৰী আত্মিক ৰাৰিয়ৰ্স (যোদ্ধা)। এইয়াও পাহৰি যায়। আমি মায়াৰ লগত যুদ্ধ কৰোঁতা। এতিয়া এই ৰাজধানী স্থাপন হৈ আছে। যিমানৈ পিতাক স্মৰণ কৰিবা সিমানৈ বিজয়ী হ'বা। এইম অক্লেট (লক্ষ্য-উদ্দেশ্য) হৈছেই এনেকুৱা হ'বৰ কাৰণে। এওঁৰ দ্বাৰা বাবাই আমাক এই দেৱতা কৰি তোলে। গতিকে কি কৰা উচিত? পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। এওঁতো হৈ গ'ল দালাল। গায়নো আছে যেতিয়া সংগ্ৰুক দালালৰ ৰূপত পালো। বাবাই এই শৰীৰ লয় গতিকে এওঁ মাজতে দালাল নহ'ল জানো। আকৌ তোমালোকৰ যোগ শিৱবাবাৰ সৈতে যুক্ত কৰে, বাকী বিবাহ আদিৰ নাম নল'বা। শিৱবাবাই এওঁৰ দ্বাৰা আমাক আত্মাসকলক পবিত্ৰ কৰি তোলে। এনেকৈ কয় - হে সন্তানসকল, মোক পিতাক স্মৰণ কৰা। তোমালোকেতো এনেকৈ নক'বা - মোক পিতাক স্মৰণ কৰা। তোমালোকে পিতাৰ জ্ঞান শুনাবা - বাবাই

এনেদৰে কয়। এয়াও পিতাই ভালদৰে বুজায়। আগলৈ গৈ বহুতৰ সাক্ষাৎকাৰ হ'ব তেতিয়া অন্তৰ ভিতৰি থাই থাকিব (অনুতপ্ত হ'ব)। পিতাই কয় - এতিয়া টাইম (সময়) বহুত কম বাকী আছে। এই দুচকুৰে তোমালোকে বিনাশ দেখিবা। যেতিয়া ৰিহাৰ্চেল (আখৰা) হ'ব তেতিয়া তোমালোকে দেখিবা এনেকুৱা বিনাশ হ'ব। এই দুচকুৰেও বহুত দেখিবা। বহুতৰ বৈকুণ্ঠৰো সাক্ষাৎকাৰ হ'ব। এই সকলোবোৰ শীঘ্ৰতাৰে হৈ থাকিব। জ্ঞান মার্গত সকলো হৈছে ৰিয়েল (বাস্তৱ), ভক্তিমাৰ্গত হৈছে ইমিটেশ্বন (কল্পনা)। কেৱল সাক্ষাৎকাৰ কৰিলে, তেনেকুৱা হ'ল জানো। তোমালোকতো তেনেকুৱা হৈ যোৱা। যি সাক্ষাৎকাৰ কৰিছিলো পুনৰ এই দুচকুৰে দেখিবা। বিনাশ প্ৰত্যক্ষ কৰাতো কোনো মাহীৰ ঘৰ নহয়, তাৰ কথা নুসুধিবা। এজনে আনজনৰ সন্মুখতে হত্যা কৰে। দুখন হাতেৰে তালি বাজিব নহয় জানো। দুই ভাতৃক পৃথক কৰি দিয়ে - পৰস্পৰ কাজিয়া কৰা। এইয়াও ড্ৰামা ৰচি থোৱা আছে। এই ৰহস্যক তেওঁলোকে বুজি নাপায়। দুয়োজনক বেলেগ-বেলেগ কৰি দিয়া বাবে কাজিয়া কৰি থাকে। গতিকে তেওঁলোকৰ বাৰুদ বিক্ৰী হৈ থাকিব। উপাৰ্জন নহ'ল জানো। কিন্তু অন্তিমত ইয়াৰ দ্বাৰা কাম নহ'ব। ঘৰত বহি বোমা এৰিব আৰু শেষ। ইয়াত মনুষ্যৰ নতুবা হাতিয়াৰৰ দৰকাৰ নাই। গতিকে পিতাই বুজায় - সন্তানসকল, স্থাপনাতো নিশ্চয় হ'বই। যিয়ে যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰিব সিমান উচ্চ পদ পাব। বুজাইতো বহুতেই, ভগৱানে কয় এই কাম কটাৰী নচলাবা। কামক জয় কৰি জগতজিৎ হ'ব লাগে। অৱশেষত নিশ্চয় কৰোবাক কাঁড়ে আঘাত কৰিব। আচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) এই সময় হৈছে ম'ষ্ট ভেলুবেল (আটাইতকৈ মূল্যবান), ইয়াতেই পুৰুষাৰ্থ কৰি পিতাৰ প্ৰতি পুৰা-পুৰা বলিহাৰ হ'ব লাগে। দৈৱী গুণ ধাৰণ কৰিব লাগে। কোনো প্ৰকাৰৰ গাফিলতি কৰিব নালাগে। এজন পিতাৰ মতত চলিব লাগে।

(2) এইম-অক্কেটক (লক্ষ্য-উদ্দেশ্য) সন্মুখত ৰাখি বহুত সাৱধানেৰে চলিব লাগে। আত্মাক সতাপ্ৰধান পবিত্ৰ কৰি তোলাৰ মেহনত কৰিব লাগে। ভিতৰত যিয়েই দাগ আছে, সেয়া পৰীক্ষা কৰি আঁতৰাব লাগে।

বৰদান: ব্ৰাহ্মণ জীৱনত সদায় আনন্দৰ খোৰাক (খাদ্য) থাওঁতা আৰু আনন্দ বিলাই দিওঁতা সৌভাগ্যৱান হোৱা
এই সৃষ্টিত তোমালোক ব্ৰাহ্মণৰ নিচিনা সৌভাগ্যৱান কোনো হ'ব নোৱাৰে কিয়নো এই জীৱনতেই তোমালোক সকলোৱে বাপদাদাৰ অন্তৰ আসন লাভ কৰা। সদায় আনন্দৰ ঔষধ থাই থাকা আৰু আনন্দ বিলাই থাকা। এই সময়ত নিচিন্ত বাদশ্বাহ হোৱা। এনেকুৱা নিচিন্ত জীৱন গোটেই কল্পত আৰু কোনো এটা যুগত নাই। সত্যযুগত নিচিন্ত হ'বা কিন্তু তাত জ্ঞান নাথাকিব, এতিয়া তোমালোকৰ জ্ঞান আছে সেইবাবে অন্তৰৰ পৰা ওলায় - মোৰ নিচিনা সৌভাগ্যৱান কোনো নাই।

স্লোগান: সংময়ুগৰ স্বৰাজ্য অধিকাৰীয়েই ভৱিষ্যতৰ বিশ্বৰাজ্য অধিকাৰী হয়।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!